

Arrest

nr. 69 287 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat I. WIEWIORKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker deed op 10 januari 2011 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij legde een arbeidsovereenkomst Fase A met uitzendbeding voor.

1.2. Hij werd verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 10 januari 2011 de volgende documenten over te maken: loonstroken, ziektekostenverzekering.

1.3. Verzoeker maakte op 24 februari 2011 recente loonstroken en een ziektekostenverzekering over.

1.4. Verzoeker kreeg op 7 juni 2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 10.01.2011 door R, M.

geboren te N, op (in) 10.08.1984

van Poolse (Rep.) nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag, overeenkomstig art. 50 §2, 4° (KB 08.10.1981), loonfiches, arbeidscontract en bewijs van ziekteverzekering voor. Wanneer we deze documenten ten gronde bekijken dienen we vast te stellen dat het een uitzendovereenkomst Fase A met uitzendbeding betreft. Dit wil zeggen dat betrokkene gedurende een beperkte periode tewerkgesteld wordt en gedurende deze fase de uitzendopdracht altijd tussentijds kan worden stopgezet. Indien de klant de werknemer niet meer wenst in te zetten of de werknemer wordt ziek of ... kan de tewerkstelling onmiddellijk worden stopgezet zonder voorafgaandelijke waarschuwing/opzegtermijn ed. Betrokkene verkeert daarmee dus in een zeer onzekere arbeidssituatie.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, onder meer met de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen. Betrokkene wordt verondersteld te bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art. 40 §4, eerste lid, 2° en art. 40 §4, tweede lid - wet 15.12.1980).

Gezien de aard van het contract (en dus ook van de inkomsten) en de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene zich bevindt ten opzichte van zijn werkgever, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat hij kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel. Hierdoor kan het verblijfsrecht niet toegestaan worden.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat:

“Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 2 lid) en legde ter staving van die aanvraag, overeenkomstig art. 50 §2, 4° (KB;08.10.1981), loonfiches, arbeidscontract en bewijs van ziekteverzekering voor. Wanneer we deze documenten ten gronde bekijken dienen we vast te stellen dat het een uitzendovereenkomst FASE A met uitzendbeding betreft. Dit wil zeggen dat betrokkene gedurende een beperkte periode tewerkgesteld wordt en gedurende deze fase de uitzendopdracht altijd tussentijds kan worden stopgezet. Indien de klant de werknemer niet meer wenst in te zetten of de werknemer niet meer wenst in te zetten of de werknemer ziek of Kan de tewerkstelling onmiddellijk worden stopgezet zonder voorafgaandelijk waarschuwing/opzegtermijn ed. Betrokkene verkeert daarmee dus in een zeer onzekere arbeidssituatie.*

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, onder meer de aard en regelmaat van bestaansmiddelen. Betrokkene wordt verondersteld te bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bij standsstelsel van het Rijk (at. 40 §4, eerste lid, 2° en art. 40 § 4, tweede lid-wet 15.12.1980. Gezien de aard van het contract (en dus ook van de inkomsten)

en de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene zich bevindt ten opzichte van zijn werkgever, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat hij kan voorkomend ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel. Hierdoor kan het verblijfsrecht niet toegestaan worden." Terwijl overeenkomstig artikel 40 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. "

Overwegende dat verwerende partij haar beslissing steunt op het feit dat verzoeker een uitzendovereenkomst heeft die hem in een onzekere arbeidsverhouding ten opzichte van zijn werkgever plaatst. Dat echter, niettegenstaande beslissing van de verwerende partij, uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker reeds sinds 2009 tewerkgesteld is bij ADECCO Personeelsdienst B.V. en de inkomsten geniet die hoger liggen dan bestaansminimum in België. Dat verzoeker meerdere malen voorstelde om de nieuwe bijgevoegde stukken aangaande zijn tewerkstelling (waaronder bijkomende arbeidsovereenkomst, attesten van tewerkstelling) voor te leggen waarop hij steeds antwoord kreeg dat het niet nodig was. Dat hij bovendien geen personen ten laste heeft. Dat zijn echtgenote inkomsten heeft die vergelijkbaar zijn met inkomsten van verzoeker (stuk 55-56 - zie verzoekschrift echtgenote).

Dat tewerkstelling van verzoeker bijgevolg niettegenstaande dat het uitzendarbeid betreft voldoende permanent en opeenvolgend karakter heeft. Dat verzoeker bovendien een statuut van grensarbeider heeft, aangezien hij zich dagelijks naar Nederland verplaatst voor zijn tewerkstelling. Dat het feit dat de arbeidsovereenkomst van verzoeker voorziet in verschillende mogelijkheden van stopzetting van tewerkstelling niet determinerend is voor de financiële situatie van verzoeker. Dat de mogelijkheden tot stopzetting voorzien in de uitzendarbeidsovereenkomst van verzoeker in feite bestaan in het kader van elke tewerkstelling, gelet op het feit dat werkgever steeds het recht heeft om werknemer te ontslaan. Dat de onzekere arbeidsverhouding ten opzichte van de werkgever kenmerkend is voor de arbeidsrelatie gelet op het gezagsrecht van de werkgever en zijn tuchtbevoegdheid. Dat zelfs in de veronderstelling dat verzoeker zijn tewerkstelling zou verliezen niet kan worden gesteld dat hij ten laste van Belgische sociale bijstandsstelsel zou komen gelet op het feit dat hij voldoende stage en anciënniteit heeft teneinde een werkloosheidsuitkering te genieten. Dat werkloosheidsuitkering niet kan worden aanzien als behorend tot het sociale bijstand. Dat verzoeker in geval van verlies van tewerkstelling rechten zou verwerven als werkzoekende EU Burger. Dat de tegenpartij bijgevolg niet rechtsmatig kon beslissen dat verzoeker niet kan aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dat het middel bijgevolg ernstig is".

2.1.3. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt samenvattend dat hij sinds 2009 tewerkgesteld is bij ADECCO, dat zijn inkomsten hoger liggen dan het bestaansminimum in België, dat hij meerdere malen voorstelde nieuwe bijgevoegde stukken aangaande zijn tewerkstelling voor te leggen, waarop hij steeds het antwoord kreeg dat dit niet nodig was, dat hij geen personen ten laste heeft, zijn tewerkstelling een permanent en opeenvolgend karakter heeft, dat hij een statuut van grensarbeider heeft en dat zelfs indien hij zijn tewerkstelling zou verliezen hij een werkloosheidsuitkering kan genieten wat niet aanzien kan worden als behorend tot de sociale bijstand.

2.1.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 51, § 3, derde lid van het vreemdelingenbesluit. Deze bepalingen luiden als volgt.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: (...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bij standsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bij stand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Artikel 51, § 3 van de vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat."

In artikel 50, § 2, 4° van het vreemdelingenbesluit wordt bepaald welke documenten de burger van de Unie, die een verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4, 2° erkend wil zien, dient over te leggen:

"a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen-of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en b) een ziektekostenverzekering;"

2.1.5. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op 10 januari 2011 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen deed, waarbij hij een arbeidsovereenkomst Fase A met uitzendbeding voorlegde.

In de bestreden beslissing werd het volgende gesteld:

"(...) Wanneer we deze documenten ten gronde bekijken dienen we vast te stellen dat het een uitzendovereenkomst Fase A met uitzendbeding betreft. Dit wil zeggen dat betrokkene gedurende een beperkte periode tewerkgesteld wordt en gedurende deze fase de uitzendopdracht altijd tussentijds kan worden stopgezet. Indien de klant de werknemer niet meer wenst in te zetten of de werknemer wordt ziek of... kan de tewerkstelling onmiddellijk worden stopgezet zonder voorafgaandelijk waarschuwing/opzegtermijn ed. Betrokkene verkeert daarmee dus in een zeer onzekere arbeidssituatie. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, onder meer met de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen. Betrokkene wordt verondersteld te bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bij standsstelsel van het Rijk (art. 40§4, eerste lid, 2° en art. 40§4, tweede lid - wet 15.12.1980). Gezien de aard van het contract (en dus ook van de inkomsten) en de onzekere arbeidsverhouding waarin betrokkene zich bevindt ten opzichte van zijn werkgever, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat hij kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bij standsstelsel. Hierdoor kan het verblijfsrecht niet toegestaan worden."

2.1.6. Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat gelet op de aard van de door verzoeker voorgelegde overeenkomst, het niet als kennelijk onredelijk beschouwd kan worden dat geoordeeld werd dat de aard en de regelmaat van de tewerkstelling onzeker zijn en derhalve ook de bestaansmiddelen die eruit voortkomen.

Gelet op het gestelde in punten 2.2. en 2.4 van de "arbeidsovereenkomst fase A met uitzendbeding" die zich in het administratief dossier bevindt, kan de Raad de gedane beoordeling van het bestuur ervan in de bestreden beslissing, namelijk dat de aard en de regelmaat van de tewerkstelling (...) dus onzeker (zijn) en derhalve ook de bestaansmiddelen die er uit voortkomen, niet kennelijk onredelijk achten, net zomin als de daaruit voortvloeiende gevolgtrekking dat verzoeker onvoldoende bewijs voorlegt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

In verzoekers uitzendovereenkomst wordt in punt 2.2 en punt 2.4 het volgende gesteld:

Punt 2.2. stelt namelijk het volgende: "*Gedurende de eerste 18 weken waarin de werknemer werkzaamheden verricht, geldt het uitzendbeding van artikel 7:691 lid 2 BW, hetgeen betekent dat de arbeidsovereenkomst van rechtswege tot een einde komt op het moment dat de terbeschikkingstelling op verzoek van Adecco tot een einde komt.*"

Punt 2.4. luidt als volgt: "*De arbeidsovereenkomst komt in ieder geval van rechtswege tot een eind direct nadat de werknemer zich overeenkomstig artikel 33 CAO heeft zoek gemeld, zulks conform hetgeen bepaald is in artikel 14 lid 4 CAO.*"

2.1.7. De beslissing maakt geen schending uit van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker sinds 2009 tewerkgesteld zou zijn bij Adecco en dat hij meer zou verdienen dan het minimuminkomen en dat hij bij verlies van zijn werk recht zou hebben op een werkloosheidsuitkering doet geen afbreuk aan het feit dat in de bestreden beslissing rekening dient gehouden te worden met de aard en de regelmaat van de inkomsten.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, B.S. 12 september 1991 in samenhang met schending van zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.2. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe:

"Aangezien uit de voornoemde weergave blijkt dat tegenpartij onvoldoende kennis heeft genomen van de door verzoeker ingediende stukken en/of onvoldoende of geen inlichtingen had gevraagd teneinde rechts en feitelijke toestand van verzoeker te onderzoeken. Dat zij in het kader van het onderzoek naar bestaansmiddelen van verzoeker slechts rekening hield met de bewoordingen van de uitzendovereenkomst zonder rekening te houden met de effectieve duur van tewerkstelling. Dat zij in het kader van onderzoek naar stabiliteit van tewerkstelling van verzoeker de feitelijke duur van tewerkstelling diende na te gaan en niet uitsluitend de bewoordingen van de overeenkomst. Dat zij bij gebreke aan afdoende inlichtingen gerechtigd was attest te vragen van de werkgever betreffende effectieve duur van tewerkstelling en hoogte van inkomsten in de afgelopen jaren. Dat zij door enkel actuele loonfiches op te vragen bijgevolg het onderzoek naar de stabiliteit en het bestaan van voldoende bestaansmiddelen beperkte tot de periode van verblijf van verzoeker in België om vervolgens tot te vaststelling te komen dat tewerkstelling van verzoeker onvoldoende zekerheden biedt. Dat zij daarmee haar zorgvuldigheidsplicht niet heeft nageleefd. Dat zij zonder rekening te houden met feitelijke gegevens voornoemde gegevens niet wettig kon motiveren dat verzoeker zich in een "onzekere arbeidsverhouding bevindt" waardoor "zijn bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd zijn". Dat het middel bijgevolg ernstig is".

2.2.3. Verzoeker meent samenvattend dat uit zijn uiteenzetting in het eerste middel blijkt dat het bestuur onvoldoende kennis heeft genomen van de door hem ingediende stukken of onvoldoende inlichtingen heeft gevraagd teneinde zijn toestand te onderzoeken. Hij meent dat het bestuur de werkelijke duur van tewerkstelling diende na te gaan en zich niet uitsluitend kon baseren op de bewoordingen van de overeenkomst.

2.2.4. Waar verzoeker een schending van de motiveringsplicht inroept, wordt verwezen naar de bespreking van het middel *supra* waaruit blijkt dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, waardoor voldaan is aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de beslissing, geldt dat

de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar de toepasselijke wetsbepalingen, zoals reeds in de bespreking van het eerste middel uitvoerig uiteengezet. Daarenboven bevat de beslissing een correcte weergave van de feiten, daar het niet betwist wordt door verzoeker dat hij een uitzendovereenkomst fase A heeft voorgelegd ter staving van zijn aanvraag verklaring van inschrijving.

2.2.5. Zoals reeds uitvoerig werd uiteengezet in het eerste middel, werd op basis van de aard van de door verzoeker voorgelegde overeenkomst geoordeeld dat de aard en de regelmaat van de tewerkstelling onzeker zijn en derhalve ook de bestaansmiddelen die eruit voortkomen. Derhalve werd geconcludeerd dat verzoeker niet bewezen heeft over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat hij gedurende zijn verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het is aan verzoeker om voldoende aan te tonen dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft om in te staan voor zichzelf. Op basis van de door hem afgegeven informatie bleek dit niet voldoende te zijn. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing gebaseerd is op verkeerde informatie, waardoor een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aangetoond werd.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde en laatste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 45-48 van het Werkingsverdrag van de Europese Unie

2.3.2. Verzoeker licht zijn laatste middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker omwille van de aard van zijn arbeidsovereenkomst m.n. uitzendovereenkomst Fase A zich in een onzekere arbeidssituatie bevindt en daardoor niet kan bewijzen dat hij kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel. Terwijl verzoeker door de arbeidsovereenkomst aan te gaan het statuut van de werknemer heeft verworven. Dat hij bovendien het statuut van grensarbeider heeft. Dat verzoeker geacht wordt niet te kunnen bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt gelet op het feit dat zijn arbeidsovereenkomst een uitzendarbeidsovereenkomst betreft. Dat dergelijke behandeling discriminerend is gelet op de geldende gemeenschappen nationale wetgeving. Dat het middel ernstig is”.

2.3.3. Verzoeker zet niet duidelijk uiteen in welke mate de door hem aangevoerde bepalingen door de beslissing geschonden zijn. Evenmin zet verzoeker op een duidelijk wijze uiteen op welke manier de beslissing discriminerend zou zijn. Voorts wordt er verwezen naar de bespreking *supra*, in het eerste en tweede middel, waaruit blijkt dat de beslissing is genomen in overeenstemming met de vigerende bepalingen en niet als onredelijk beschouwd kan worden.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC